

பாஷ்யராவைப் பாடு

மு.சு. நகராபி

பாசையூரைப் பாடு

(கவிதைத் தொகுதி)

பாசையூரைப் பாடு கவிதைத் தொகுதி இயற்றி

இயற்றியவர்: மு. சிங்கராயர்

பாசையூரைப் பாடு

பக்கங்கள்: 25-00

மு. சிங்கராயர்

M. SINGARAYAR

Publishers:

THAMIL MATHY

PASSAIYOOOR JARINA

வெளியீடு :

தமிழ் மதி

ST. JOSEPH'S PRESS, JARINA

பாசையூர், யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு : ஆனி 1992

உரிமை :

திருமதி மேரி விக்ரேஹியா சிங்கராயர்
955/9, கடற்கரைவீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை: ரூபா 25-00

PASSAIYOORANAI PAADU

by

M. SINGARAYAR

Publishers:

THAMIL MATHY
PASSAIYOOR, JAFFNA

PRINTED AT
ST. JOSEPH'S CATHOLIC PRESS, JAFFNA

அணிந்துரை

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள்
தலைவர், தமிழ்த்துறை யாழ். பல்கலைக் கழகம்.

தமிழ்ப்பா மரபுவழிநின்று கவிஞர் மு. சிங்கராயர் பாசையூராணைப் பாட்டு என்னும் பா நூலைப் புனைந்துள்ளார். “ அப்பனைப் பாடுவாயா ” என்னும் தமிழொலி இந்நூலிலே இழையோடுகின்றது.

“ சொல்லுக்குள் எடங்காத கடரும் பொன்னே!
சான்றோர்கள் சூடுதமிழ்ப் பூவே! ”

என்று நூலுக்கு இறைவணக்கம் பாடத் தொடங்குகிறார் கவிஞர். கத்தோலிக்க சமயம் மேலைநாட்டுப் பண்பாட்டுப் பின்னணியுடன் எங்கள் நாட்டில் வந்து பரவியது. தொடக்ககாலக் கத்தோலிக்க அருளாளர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் கூறுகளை இச்சமயத்துடன் சேர்ப்பதற்கு ஒப்புதல் வழங்கினாரில்லை. அருள்தந்தை ஞானப்பிரகாசர் போன்றவர்கள் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் பின்னணியிலே கத்தோலிக்க சமயத்தினையும் நோக்க முயன்றனர். தமிழ் நாட்டிலே வீரமாமுனிவர் இத்தகைய நோக்குடையவராயிருந்தார். ஆனால், கத்தோலிக்க உயர்பீடத்திலிருந்து இதற்கு உடனடி ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. இந்நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிலிருந்து நிலைமை மாற்றமடையத் தொடங்கியது. ஈழத்தமிழர் பண்பாட்டுப் பின்னணியுடன் கத்தோலிக்க சமயம் இணையும் நிலைப்பாடு முனைப்படையத் தொடங்கியது. இன்று அது விரைவு பெறுகின்றது. இதன் விளைவை கவிஞர் சிங்கராயருடய பாசையூராணைப் பாடு பாநூலிலே காணக்கூடியதாயுள்ளது. இதனாலேயே அவர் வணங்கும் இறைவனை “ சான்றோர்கள் சூடுதமிழ்ப் பூவே ” என்று பாடுகிறார்.

கவிஞரின் அகக்கண் தோற்றங்களுக்குப் பாஷுவம் தருதற்கு தமிழ்ச் சொற்கள் தங்குதடையின்றி அடுக்காக வரும் பொலிவினை நூல் முழுவதும் காணக்கூடியதாயுள்ளது.

“ பாவிகளின் மனத்தரிசை பண்படுத்தி விளைவுகாண
ஆவியைக்கொடுத்து நம்மை அர்ச்சித்த கருணைநெஞ்சை
ஆழ்ந்தறிய முடியாத அருளின் ஊற்றை
வாழ்த்துவதே எவ்வுயிர்க்கும் வாய்த்த பெரும்பேறு ”
என்று நெடும்பாக்கள் அமைக்குமிடத்தும்,

“ அலைபுரளுங் கடலுன்கா லடிது திக்கும்
அகந்தழுவும் நினைவிலுந்தன் அருள்ம ணக்கும்
கலைமொய்க்கும் பூமுகத்தில் கருணை பாயும்
குறையிரப்போர் தமைக்காத்துன் கரமி ருக்கும் ”

என்று குறும்பாக்கள் அமைக்குமிடத்தும் பாச்சொற்கள் ‘முட்டு’ எதுவுமில்லாமல் பயின்று வருவதைக் காண்கிறோம்.

கவிஞருடைய இறையன்பும், அழகுணர்வும் பல பாடல்களாலே புலப்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழ்ப் பாப்புனைவுக் கலையிலே கவிஞர் நன்கு தேர்ச்சியுற்றவராகக் காணப்படுகின்றார் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் காட்டலாம்.

“ தென்னங்கீர் றைத்தடவித் தென்றல் பாடத்
 திரைகடலும் நுரைமலரைத் தாளிற் கொட்ட
 அன்னையின்கைத் தொட்டிலிலே அழுகை நீங்கி
 ஆடுகின்ற மழலைபோல ஆனத் தத்தில்
 மன்னுயிர்கள் திளைத்துலகை மறந்தி ருக்க
 மங்சலமாய் ஆலயத்தின் மணியொ லிக்கப்
 பொன்னடியில் கூடிவரும் பக்தர் வாழப்
 பாசையூரா னைப்பாடு போற்றி யென்றும் ”

என்னும் பாடலை வகைமாதிரிக்குக் காட்டலாம். பாசையூர் அருள் மிகு அந்தோனியார் ஆலயத்துக்குச் சென்றவர்கள் இப்பா வடிக்கும் அழகுணர்வு இயற்கைப் பின்னணியினையும் அங்கு வழிபடும் அடியார்களின் இறையன்யினையும் நன்கு உணர்வர்.

துயர்துடைக்கும் துணைவன் எனத் தன் இறையினை என்ன ணுங் கவிஞருக்குக் காலத்தின் துயர்க் கோலங்களை எண்ணமுடியாமல் இருத்தல் அரிது.

“ கொழுந்துவிட்ட அக்கினியின் கோர நாவால்
 கருகிவிட்ட ஊர்மனையும் கொள்ளி வைக்க
 எழுந்துவந்த ஷெல்தன்னால் உருக்குலைந்த
 உயிர்த்தொகையும் யாரறிவார்

என்று தொண்ணூறாம் ஆண்டு ஆடியில் நடந்த அவலங்களை அந்தோனியாரிடம் விண்ணப்பிக்கிறார். எனவே தங்கத்தேர் ஏறிவரும், புனிதனை,

“ விழிகழவி நீர்சொரிந்து விம்மு கின்றேன்
 வழிஒளியாய் நின்றிருப்பாய் வாழ்வி னுக்கு ”
 என்று தனக்காகவும், தமிழ் மக்களுக்காகவும் வேண்டுகின்றார்

பேச்சோசைப் பண்பும், கற்பனைச் செறிவுடைய படிமங்களும் அகவுருவங்களும் கவிஞருடைய பாடல்களுக்கு மெருகட்டுகின்றன. தமிழ்ப் பாமணமும் மண்மணமும் கமழ்வதாலே இப்பாக்களை எவரும் படித்துச் சுவைப்பர் என நம்புகிறேன்.

பலாலி வீதி,
 திருநெல்வேலி.

அ. சண்முகதாஸ்

92-06-06

என்றாரை

கவிதை என்பது உள்ளுணர்வின் சொல்லோவியம் என்பர் அறிஞர். நீண்டகாலமாக என் நெஞ்சில் சின்னிக்கிடந்த உணர்வுகளின் கண்ணிப் படைப்பே இச்சிறுநூல். என்னைப் பெற்றெடுத்த பாசையூரில் கோயில் கொண்டுள்ள புனித அந்தோனியாரின் பெருமையையும், அவரின் எட்டாத புகழையும் உலகில் இன்று பேசாத நாவில்லை; கேட்காத செவியில்லை. இறைமகன் கிறிஸ்துவின் அருளரசுப் பாதையிலே அடிவைத்து மறைவானில் செக்கர் வெள்ளியென சிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அப்புனிதரின் வாழ்வில் நடந்த சில நிகழ்வுகளையும், இங்கு தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன். “உண்தமிழ் பொண்தமிழ், அழியாச்செந்தமிழ்” எனத் தட்டிக் கொடுத்து என்னை உருவாக்கிய தமிழ் வல்லோன் அமரர் வித்துவான் ச. சி. ஞானப்பிரகாசம் அவர்களை இவ்வேளையில் அஞ்சலித்து நெஞ்சார நினைக்கின்றேன்.

ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களைத் தந்து, என்னைக் கைதூக்கி ஆசி வழங்கிய யாழ் ஆயர் மேதகு வ. தியோகுப்பிள்ளை ஆண்டகை அவர்களுக்கு என் பணிவான வணக்கங்கள் என்றும் உரியன. இச்சிறு நூலுக்குக் காத்திரமாதேவர் அணிந்துரை வழங்கிய தமிழில் மூத்த பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுக்கு என் நன்றிகள்.

கிழித்த வெறுங்கோடுகளில் ஜீவ களை ததும்பி வழிந்து நிற்க: முகப்போவியத்தை வரைந்துதவிய நண்பன் மணிக்கும், இந்நூலை அழகிய முறையில் அச்சேற்றிய யாழ். புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சு கத்தாருக்கும், நூலின் ஆக்கத்திற்கு உறுதுணை புரிந்த மற்றைய அன்பு நெஞ்சங்களுக்கும் என் நன்றி என்றும் உரியது.

பாசையூர்

1992-06-10

மு. சிங்கராயர்

காரணிக் கை

இலைதடவிக் கொடியசைத்த இளைய காற்றே!
 இளமைமறாத் தமிழமுதே! இருள்கி ழிக்க
 மலைதடவி வந்தழகில் மஞ்சந் தன்னில்
 மெய்புரட்டி விளையாரும் மதியே என்று
 தலைதடவி முகம்பார்த்துத் தளிர்க்க ரத்தில்
 தரும்முத்த மழைநீனைத்தேன் தாயே! என்னைக்
 கலைதடவித் துள்ளுதமிழ்க் கவிவ டிக்குர்
 கவிஞனாக்கி யமைக்கிந்நூல் காணிக் கையாம்.

இறை வணக்கம்

சொல்லுக்குள் ளடங்காத சுடரும் பொன்னே!
சான்றோர்கள் சூடுதழிழ்ப் பூவே!
செங்கரும்பே! தேனாரே! செகமே உய்யச்
சிலுவைதன்னை ஏற்ற மன்னா!
நல்லருளாம் முத்தெறியும் நீலக் கடலே!
நாதத்தில் பொங்கு சுவையே!
நுங்குபலா மாங்கனிசேர் நிகரில் பாகே!
நலிந்தோரின் வாழ்வு ஓங்கப்
புல்லணையிற் கண்மலர்ந்த புனித அன்பே!
பூக்குழைத்து வந்த தென்றலே!
பாரெங்கும் சாந்தியேநற் பேறாய்த் தந்து
புன்மையிருள் கொண்ட லைந்த
கல்லைப்போல் நெஞ்சங்கொள் கயவன் நானும்
கரைந்துருகி யுன்னடி வீழக்
கனிவுடனே மீட்டவந்தக் கருணை போதும்
கைதூக்கி யாள்வாய் நீயே!

தமிழ் அஞ்சலி

ஓலமிடுங் கடலுடனே இம்மண் குன்றை
உலகுகண்ட பொழுதிலே இங்கு தித்து
நூலெட்டுத் தொகையொடு நினைவி னிக்க
நிலவுபத்துப் பாட்டணைத்து நீதி சொல்லிக்
கோலேந்த வள்ளுவனின் குறள்சி லம்பு
காவியங்க ளைந்துகுடிக் கவிநான் பாடப்
பாலூற்றுந் தமிழ்யுன் புகழ்வ ணங்கிப்
போற்றுகின்றேன் எனக்காசி பொழிவாய் தாயே !

அன்னை மரியாளுக்கு

அழகொழுகும் மேனியையோர் அருணன் தங்க
ஆடையாலே போர்த்துமூட இருகா வேந்தி
முழுநிலவு அஞ்சலிக்க மகுடந் தன்னில்
மங்காத தாரகைகள் மின்னுஞ் செல்வி !
தழுவவொரு கொம்பின்றித் துயரில் மூழ்கும்
தனிக்கொடிநான் கைதூக்கித் தாயே இன்பம்
பொழிந்தென்னைக் காத்திந்தப் பிறவி காணும்
பெருந்துன்பச் சுமையெல்லாம் போக்கி யாள்வாய்.

புனித அந்தோனியாருக்கு

மூசியடிக் கின்றகடல் முத்தம் போடும்
மரக்கலங்கள் உனைத்தழுவும் மதம் தப்பில்
வீசிவரும் இளந்தென்றல் வீணை மீட்டும்
விடிவுக்கு மலர்தூவும் பாசை யூரா !
பூசிரிக்கும் முகக்கோலம் பார்த்து விட்டால்
பாலினிப்பே கசக்குமப்பா பரிதி யைப்போல்
காசினியைச் சூழ்ந்திருக்கும் இருள் கற்றக்
கவிப்பூவால் அர்ச்சித்தேன் கருணை செய்வாய்.

புனித சவேரியாருக்கு

கோடிசெல்வம் வேண்டேன் குலவுஞ் சுகம்வேண்டேன்
தேடிப் பிடித்தேனுன் தாளிணையைப் - பாடியென்றும்
போற்றத் தமிழ்தந்தாற் போதும் சவேரியாரே !
ஏற்றமுற வாழ்வேன் இனிது.

உயிருள்ள இறைவன்

அலையெறியும் கடலுலகை மேய்ந்து அன்புச்சொல்
 வலையெறிந்து இதயங்களை வாரிப் பிடிப்பதென்
 வேதமெனச் சொல்லாலும் செயலாலும் தெளிந்து
 ஒதிநின்ற ஒருவனை உத்தமனை என்றும்
 ஒப்பற்ற அன்பொடு ஒருவியாழன் விருந்தான
 அப்பத்தை அவர்தம் திருவுடலை உண்போர்
 அழியாத வாழ்வுபெற்றார் மற்றவர் கலைந்துவிட்ட
 பொழியாத முகிற்குலம்போல் பயனிழப்பர் என்றகுத்து
 விளக்கேந்தி ஊரைவலம் வந்தார் அந்தோளி
 வழக்கொன்றைச் சந்தித்தார் வளைந்தோ கொடுத்தாரில்லை
 அப்பமும் சாரும் இறைவன் உடலாய்
 எப்படி மாறும் இதென்ன விந்தை
 செப்படி வித்தையா செய்து காட்டுகின்றாய்
 தப்பையா உமதுபாதை திருந்திவிடும் என்ற
 விரியுலகில் பொய்குது வஞ்சனைவேர் பாய்ந்து
 தரிந்தபால்போல் கெட்டவரை தூயவன் முகம்நோக்கி
 சோதியும் உயிரும் சத்திய வழியும்
 ஆதியும் அன்புக்கோர் இறைவனும் அவரே
 வாருங்கள் என்கிடைக்கு வழிகாட்ட ஒன்று
 சேருங்கள் என்றகுரல் செவியேற வில்லையோ
 கண்வண்டு மொய்க்கும் காட்சிப்பூ விழாமல்
 விண்ணரசே அமுதியும் விழுப்பொருள் என்றந்த
 வழிசென்று மறையாத வாழ்வு காண
 ஒளியின்றே பெறுகவேன்ற உத்தமச் செல்வன்
 இன்றே யறிந்தேன் இனிமறவேன் தலைவா
 சென்றெங்கும் நீயளித்த சேதி சொல்வேன்
 அசுவலைப்போற் கருத்தும் அடக்கமும் கைவரப்
 பகலவனா யிருள்கிழித்துப் பொலிந்தநல் லறிவால்
 துலங்கட்டும் உங்கள் தூயவாழ்வு கேவலம்
 விலங்குகள் கூடநெறி விலகிப் போவதில்லை

பாவிசுளின் மனத்தரிசைப் பண்படுத்தி விளைவுகாண
ஆவியைக் கொடுத்து நம்மை அர்ச்சித்த கருணை நெஞ்சை
ஆழ்ந்தறிய முடியாத அருளின் ஊற்றை
வாழ்த்துவதே எவ்வயிர்க்கும் வாய்த்த பெரும்பேறு
முற்றிப் பழுத்த நற்செய்தி யாளன்
வற்றாத அருள்நெஞ்சன் இப்படிக்க் கூறுகையில்
போதுமுன் புலம்பல் பித்தனைப் போலவே
ஏதும் அறியாமல் எதையோ பேசுகிறாய்
பயிரும் நன்கறியும் மழையை ஐந்தறிவு
உயிரும் அறியுமா உங்கள் இறைவனை
கூச்செறிந்து மயிர்க்கால்கள் குத்திடு கின்றன
ஆச்சரியம் எப்படியும் இருக்கட்டும் ஒருவனிடம்
கட்டிவா அந்தக் கழுதையைக் காலத்தோடு
எட்டிவா என்றான் எண்ணம் செயற்படவே
போதப் புனல்நீந்தி புனிதநிலை கண்ட
நாதன் ஏந்திவந்தான் நற்கருணைப் பேழையை
காற்றும் நடந்தது கடலும் விம்மியது
நேற்றும் இன்றும் நிகழ்ந்தன ஒன்றாய்
கைதுடிக்க மனம்துடிக்கக் கண்ணிரண்டும் நீர்வடிக்க
மெய்துடிக்க நின்றவர்கள் மௌனத்தில் சங்கமிக்கக்
கால்மடித்து உடல்குறுக்கிக் கழுதை வினாவினைப்
போல்வளைந்து நின்றதம்மா! வைக்கோலைப் பாராமல்
வைத்தவிழி வாங்காது விம்மியெழும் நெஞ்சில்
தைத்திருந்த கோலத்தை தமிழிற் கூறச்
சொல்தடவி மிகவும் சோர்ந்துவிட்டேன் படுத்துச்
சில்லிட்ட உணர்வெழுந்து சிரந்தூக்க நாளாகும்
தழைக்கட்டும் அருள்வாழ்வு திக்கெட்டும்
உழைக்கட்டும் நம்மைகள் இறைபுகழ்க் கென்றே.

தந்தையும் மைந்தனும்

அற்புதத் தவமுனிவன் — வேறோர்
ஊரின் மடத்தினிலே
நற்பதந் தரும்பணியை — என்றும்
நாடிப் புரிந்தனமே.

எந்தை தாமளித்த — கொடையை
எண்ணி அந்தோனி
தந்தை நன்றியுடன் — நானும்
தங்கடன் ஆற்றிநின்றார்

தாயினும் பெருங்கருணை — காட்டித்
தாய்மை பேணுமன்புக்
கோயில் போன்றவர்மேல் — ஈனர்
கொலைப்பழி சுமத்தினரே

உள்ளத் திலேகுது — கொண்ட
ஒருவன் அஞ்சாமல்
பிள்ளையை மடுத்தினும் — கொன்ற
பாதகம் கேளுமென்றான்

அக்கிர மம்புரிந்த — கயவன்
இவனுக் கென்னதீர்ப்பு
கொக்கரிப் பதனாலே — தவறைக்
கிள்ளி யெறியலாமோ ?

பவமோரி டஞ்சூழ — பழிதான்
பிறிதோ ரிடஞ்சேர
தவமே உருவான — ஐயன்
தந்தையை நினைத்தனனே

ஆதவன் தனைமறைக்க — மேகம்
அணிதிரண் டாவதென்ன ?
சூதுபொய் உண்மையை — வெல்லுமா ?
சத்தியம் அழிவதில்லை

சிந்தை பரமனிடம் — நிற்க
சென்றான் அவ்விடத்தே
தந்தை நிலைகண்டு — அவரின்
துயரை நீக்கவெண்ணி

செத்த மகனெழுப்பி — முன்னே
— சாட்சி பே வைத்தான்
இத்தரை யிற்கண்டார் — புதுமை
இனியும் ஏதுசொல்ல

தேனில் விழுந்ததும்பி — மயங்கித்
துன்பம் மறப்பது போல்
வானில் உள்ளதேவன் — நாமம்
வந்தவர் போற்றினரே!

கம்பக — உதிரியை எடுத்த
புத்திரனைக் கண்டு
கருமை — கிளங்குப பிரகாசம்
கொண்டிருக்கிறார்

காதுழிப — மூன்று கிளவிகளும்
கவிஞ்சரி எழுதி
கம்பக — காமகம் கவிதை
கவிதைகளை மகிழ்ச்சி

செவ்வாயில் கமழுகின்ற சவ்வாது

எம்மதத்தோர் ஆனாலும் எந்த வேளை
போனாலும் தமக்கருளே அளிப்பா ரென்று
செம்மனத்தோர் நினைந்தாறுஞ் சோலை யிந்தச்
செவ்வாயில் கமழுகின்ற சவ்வா தன்றோ

பிழிகின்ற துயரத்தால் பேத லித்துப்
பிளந்தெறியும் நெஞ்சினுக்குப் பூங்க ரத்தால்
பொழிகின்ற அருளமுதம் போது மையா
பொழுதெல்லாம் உன்புகழைப் பாடு தற்கு

ஆற்றாத நோயில்லை அலையும் நெஞ்சில்
அடங்காத புயலுமில்லை அணைக டந்து
போற்றாத நாவுமில்லை பாசை யூரா!
பொன்னடியை நாம்பிடித்தால் பயமா வேண்டும்

வீசுகின்ற இளங்காற்றை வெறுப்பா ரில்லை
வரம்நாடி உனைத்தேடி வராதா ரில்லை
பேசுகின்ற சொல்லினுக்குப் பொருளாய் நின்ற
பதுவையெனும் வான்தவழ்ந்த பொன்னி லாவே !

அலைபுரளுங் கடலுன்கா லடிது திக்கும்
அகந்தமூவும் நினைவிலுந்தன் அருள்ம ணக்கும்
கலைமொய்க்கும் பூமுகத்தில் கருணை பாயும்
குறையிரப்போர் தமைக்காத்துன் கரமி ருக்கும்

பேச்சிழந்தோர் காலிழந்தோர் புவிய ளக்கப்
பார்வைதரும் கண்ணிழந்தோர் புலன டங்கி
மூச்சிழந்தோர் இவரெல்லாம் மரணிக் காத
மறையழகே உன்வரத்தால் மறுவாழ் வுற்றார்

வஞ்சம்பொய் சூதுவைத்த வலையிற் சிக்கி
வாழ்வுஉருக் குலைந்துநடு வீதி வந்து
சஞ்சலத்தீ மனத்தையினிச் சுடாதி ருக்கச்
சரண்புகுந்தேன் உன்படியைச் சதந்தா னென்று

தேடாத உயிர்க்கெல்லாம் தூய்மை யோடு
தனியன்பு பொழிகின்ற தாய்மை போல
வாடாத சொல்லெடுத்து வாழ்த்தி நின்றேன்
வரமருள்வாய் அந்தோனி வைய கத்தில்

உதிர்ந்துவிட்ட விண்மீன்போல் ஒளியி ழந்து
உணர்ச்சியிலே விளையாடி ஓய்ந்து விட்டேன்
முதிர்ந்ததேனாம் நற்செய்தி முற்றிக் காத்த
மாதவனே! துயரகல மனமி ரங்காய்.

மதிமதுரக் கவிவனத்தில் மல்லி கைப்பூ
மலர்தொடுத்துச் சரமாக்கி மறவா துன்னை
அதிமதுரக் குரல்மீட்டி எணைம றந்து
உருகுகின்றேன் இருவிழிகள் அருவி கொட்ட

தீக்கடலில் விழுந்துவிட்ட பூப்போல் வாடித்
துணையின்றித் தனிப்பயணந் தொடரும் வேளை
பாக்கடலில் நீகுளிக்கப் பரவ சத்தில்
பூரிப்பேன் எனையணைத்துன் பிள்ளை யாக்கு

சப்பாத்திக் காட்டினுள்ளே சுகத்தைத் தேடிச்
சயனித்தாற் துன்பந்தான் வரலா றாகும்
உப்பாற்றின் கரைநோக்கித் தாகந் தீர்க்க
ஓடிவந்த மதிகேடன் எங்கி ருப்பான்?

கூந்தல் வளர்ந்ததம்மா !

புழிமீது அணையாத புகழ்வி ளக்காய்ப்
 பேர்பெற்ற பிரான்ஸ்நாட்டின் பெருங்கு லத்தில்
 குவித்திருக்கும் செல்வமொடு குலவு கின்ற
 குமரியன்னம் ஆற்றிலாடிக் குளிர்ந்த தென்றல்
 கவிந்திருக்கும் முகிலூர்ந்து கண்முன் வந்த
 கறையில்லா முழுநிலவு கருணை வள்ளல்
 நவின்றுவைத்த அமுதவாக்கு புனிதன் வாயில்
 நதியாகிப் புரளுவதைக் கேட்டு நின்றாள்

போதத்தில் வேரிறக்கிப் பொருள றிந்து
 பாடுகின்ற கவிநெஞ்சம் போல வீணை
 காதினிக்கத் தருகின்ற நாதம் போல
 கலைநிலாவைக் கண்டகடல் அலைபு ரண்டு
 மோதுகின்ற விந்தைபோல மடிந்த நெல்லும்
 மணிதூக்கி நிற்பதைப்போல் மங்கை தாய்
 வேதத்தின் தத்துவத்தை வரிவி டாமல்
 விதைப்புக்குப் பயன் தந்த வித்தாய் நின்றாள்

கடலலைபோல் நெஞ்சமெலாம் குமுறு கின்ற
 கன்னியவள் தந்தையிதைக் கேட்ட போது
 விடந்தலைக்கு ஏறிவிட்ட வேத னையால்
 வாடிமனம் கசங்கிப்போய் கருணைக் கிங்கே
 இடமில்லை கருங்கல்லா நெகிழும் பிள்ளை
 என்றுபார்த்தால் விபரீதம் கெட்ட வாழ்வு
 தடமொன்றுங் காணாமல் காற்ற டித்த
 திசைபோதும் நாணலாகிக் கழியு மன்றோ

கைவைத்து எரிமலையை மறைப்ப தேது
 கடலலையும் ஒய்ந்துறுக்கம் கொள்வ தேது
 மைவைத்த விழியுடைத்து அருவி பாய
 மாளிகையில் தந்தையின்முன் மகளி ருந்தாள்

மெய்வைத்த இளமைமொட்டைக் கருகச் செய்ய
மந்தியினம் கபடமாக மேகந் தந்த
நெய்வைத்த கூந்தலைத்தான் நறுக்கி வைத்தார்
நிலைகுலைந்து கன்னியில் நிலத்தில் வீழ்ந்தாள்

துறவியுடன் உனக்கென்ன பேச்சு வந்த
தாகத்தைத் தீர்த்திடுமா சாக்க டைநீர் ?
உறவிருந்தால் குற்றமில்லை உலகி லுள்ள
ஒருவழக்கம் என்றிடலாம் இங்கு மற்றப்
பிறவிபெற்று வந்தாலும் பிறம தத்தின்
பேர்சொல்லித் திரியமாட்டோம் புகழ்து லங்கும்
மறைமறந்து இனிவாழோம் மதம்பி டித்த
முழுமுடன் சொல்லியதை மறஎன் றானே

வேறுபுத்த எண்ணங்கள் வருந்தக் காவி
விழியிரண்டும் வெள்ளத்தில் நீந்த நின்றான்
தாரணியில் பிறகுற்ற துயரந் தீர்க்கும்
தவமகனும் அங்குசென்று தெய்வம் சிந்தும்
பேரருளால் வெட்டிவைத்த கூந்தல் தொட்டு
பரந்தமேகம் என்றுசொல்ல வளர்த்து வைத்துக்
கோரத்தின் கதைமுடித்தான் கண்டோ ரெல்லாம்
கண்களைநம் பாதுநின்றார் வாய டங்கி

பாசையூரானைப் பாடு!

தொட்டுவைத்த சந்தனத்தைத் துயரி ருட்டில்
தேயாத மறைநிலவைத் தெய்வக் காவில்
நட்டுவைத்த இளங்கொடியை நரியி னத்தின்
நல்லதோர்சம் மட்டிதனை நமக்காய் விஸ்பன்
விட்டுவைத்த வைரத்தை வேதம் சொல்லும்
விண்ணகப்பொற் கிரீடத்தை வாய்மை கற்பால்
பொட்டுவைத்த தவவடிவை புதுமை யாற்றைப்
பாசையூரா னைப்பாடு போற்றி யென்றும்

தென்னங்கீற் றைத்தடவித் தென்றல் பாடத்
திரைகடலும் நுரைமலரைத் தாளிற் கொட்ட
அன்னையின்கைத் தொட்டிலிலே அழகை நீங்கி
ஆடுகின்ற மழலைபோல ஆனந் தத்தில்
மன்னுயிர்கள் திளைத்துலகை மறந்தி ருக்க
மங்கலமாய் ஆலயத்தின் மணியொ லிக்கப்
பொன்னடியில் கூடிவரும் பக்தர் வாழப்
பாசையூரா னைப்பாடு போற்றி யென்றும்

சத்தியத்தை முகமெடுத்துச் சந்தித் தற்கும்
செகத்தினிலே அருள்வாழ்வு செழிப்ப தற்கும்
வித்தான உண்மையன்பு வளர்வ தற்கும்
விண்ணரசு மண்ணகத்தில் வருவ தற்கும்
புத்தமேகங் கலைந்திங்கு யேசு காட்டும்
புகமொன்று துணிந்துதலை யெடுப்ப தற்கும்
பத்தித்தேன் இதயங்களில் பொழிவ தற்கும்
பாசையூரா னைப்பாடு போற்றி யென்றும்

மெய்யுருக்குந் தமிழ்ப்பாட்டோ மேனி தொட்டு
மணந்தடவும் பூங்காற்றோ மண்ணேங் காமல்
பெய்யவரும் வான்மழையோ பாரி றங்கிப்
பவனிவந்த புதுநிலவோ என்று நானும்

ஐயுற்றுச் சொந்தேடி அலையும் வேளை

அருள் தந்து வாழ்த்தவந்தாய் உனைய ணைத்துக்
கையிருக்கும் இறைமகனின் கருணை கேட்டுக்
காத்துநின்றேன் பொன்னடியில் கதவு தட்டி.

பாலாறே தாழ்மைக்கோர் பவளச் செப்பே !

புலனடக்கி வென்றவனே ! பரந்தி ருக்கும்
நாலாதி சைகளுக்கும் ஞானங் காட்ட
நற்செய்தி விளக்கேந்தி நயஞ்செ றிந்த
தாலாட்டுப் போன்றவனே ! தரித்தி ரத்தில்
தாளாத கதிரவன்நீ தந்து சென்ற
மேலான வழிகாட்டல் மாந்த ருக்கு
மண்மீதில் விடிவுதரும் மலர்த்தாள் போற்றி !

கல்லாகிப் போனமனம் காலம் வந்தால்

கரைந்துருகும் எனச்சொல்வர் கழனி போட்ட
நெல்லாகி மணிகுலுங்கி நல்வி ணைச்சல்
நாமனித்தால் பயனுண்டு நினைவி னிக்கும்
சொல்லாகிப் பொருளாகிச் சிலுவை யேற்ற
செகமீட்பர் வழிமறந்து சொக்கும் வான
வில்லாகி மறையாத வாழ்வு கேட்டு
வாய்நிறைந்து நெஞ்சேநீ புகழ்ந்து பாடு

தரங்கமுந்தன் புகழ்பாடும் தேன்பி றந்த

தமிழுண்ணைத் தாலாட்டும் கவிமு ழங்கும்
அரங்கத்தை உன்னருளே அலங்க ரிக்கும்
அவைபோலத் தவழ்ந்துவரும் மழலைக் காற்றும்
கரங்களாலே காம்போதிச் சுரமு ருட்டும்
கற்றாழை மலர்தேடும் குருடன் நானும்
சரங்கோத்தேன் கவிமலரால் உணைப்பு கழ்ந்து
சிரிக்காதோ வசந்தமினிச் சிறியேன் வாழ்வில்

மழைபோல வீழ்ந்தவனே !

பதுவைதந்த தவமுத்தே! பனிமலரே!

ஒளிவளர்த்த

மதுநிலவே! துயர்நிறைந்த இதயத்தின்

துணைக்கரமே

மறைப்புலத்தில் படுத்திருந்த மலர்க்காற்றே!

வாழ்வுதரும்

இறைமகனார் கழனியிலே மணிப்பயிராய்

விளைந்தவனே !

தழையுதிர்ந்த மரமாகத் தேம்பிநின்றேன்

பயிர்விளைய

மழையாக வீழ்ந்தவனே மாதவனே

அந்தோனி!

அன்புவிளக் காலுலகுக் கருளொளியைக்

கொடுத்தவனே

தன்னடக்கம் பழுத்ததூய்மை தாழ்ச்சிநெறி

கண்டவனே!

காலமகள் வரவுவைக்கக் கருணைநெஞ்சம்

சிரிக்கவுந்தன்

கோலமுகங் கண்டுவிட்டால் கொப்புளிக்கும்

கவிதைவள்ளம்

காலெடுத்து நடக்காதோர் கண்ணெடுத்துப்

பார்க்காதோர்

பாலெடுத்துப் பூவைத்து உணைவணங்க

வைத்தவனே

தோலுடுத்த என்புபோலத் தளர்ந்தாலும்

உனைநாடி

காலெடுத்து நான்நடத்தேன் கலங்கிடாமல்

காத்தருள்வாய்

பலாப்பழத்தைச் சுற்றிமொய்க்கும் ஈக்கள்போல்
மக்களெல்லாம்
உலாவந்த எழிற்குமரா ! உன்னடிப்பூ
வணங்குவரே

அல்லிமலர் தனைத்தேடி அலைகின்ற
வண்டினம்போல்
நல்விதயத் தோடுவரும் எளியரைக்கண்
பாருமையா

தாழம்பூ மணஞ்சுமந்த தென்றலேவா
தழுவிந்த
ஏழைநெஞ்சம் எதுவரினும் உனைமறவா
நல்வரந்தா

தலைவனிடம் தூது

சுந்தரஞ்சேர் வானத்தில் சிறகடிக்கும் சிட்டே
சென்றுவாஎன் தலைவனிடம் உந்துணையை விட்டே
நத்தவன மலர்சுற்றும் நடனப்பொன் வண்டே
நான்படுகின் றதுயர்சொல் நாயகனைக் கண்டே

தெள்ளுதமிழ் போலினிக்கும் தென்றலேநீ ஓடு
தூதுசென்று அவரிடஞ்சொல் துடிக்குமெந்தன் பாடு
உள்ளத்தீ சுழன்றெரிய உடலெல்லாம் வாடி
ஏங்கியழு கின்றேன்நான் முகாரிராகம் பாடி

நெஞ்சமொன்றாய்க் கலந்தபின்னே நான்என்ன செய்ய
நம்பிவிட்டேன் அந்தோனி நாமத்தை உய்ய
தஞ்சுமெனக் கென்றுமவர் தாமரைப்பூப் பாதம்
தூயமகன் சொல்கின்ற திருமொழிஎன் வேதம்

கொம்பின்றிப் புழுதிபடக் கிடந்துவிட்டேன் மண்ணில்
குடியிருக்கும் அழகுருவந் தெரிந்ததிரு கண்ணில்
வெம்பசியால் துடித்தபோது வாரியெடுத் தென்னை
விருந்தூட்டி மகிழ்ந்தளித்தார் வரமென்ற பொன்னை

மடிச்சிறையில் தாய்போட்டால் மழலைக்கேள் துன்பம்
 மறைவேந்தன் சுடரடிகள் மறவாமை இன்பம்
 விடிவுக்குக் கதிரவனே வேண்டுமிது உண்மை
 விரைந்திங்கு மனமாற்றம் பெற்றாலே நன்மை.

வருந்தியழு வோர்க்கெல்லாம் உதவுவதே தொண்டு
 வார்த்தைதந்த வழிசென்றால் விண்ணரசு உண்டு
 திருந்தியவன் பெறுவானே தேடரிய முத்தி
 தீயநெஞ்சில் இதுவரைக்கும் வந்ததாஇப் புத்தி.

தேன்குட்டைக் கலைத்தால்சு தேடிவந்து கொட்டும்
 தீயவழி நாம்நடந்தால் தீநரகங் கிட்டும்
 வானரசன் தூயவாழ்க்கை மனக்கதவைத் தட்டும்
 வாழ்ந்துபார்த்தால் தேனாறு வந்துநம்மை முட்டும்.

கற்கண்டை முகர்ந்தறிந்து கட்டெறும்பு மொய்க்கும்
 குமரனவன் அமுதூட்ட நெஞ்சமெல்லாம் துய்க்கும்
 சொற்கொண்டல் வீசுமருள் இதயத்தில் தைக்கும்
 சாகாத புகழ்மகுடஞ் சிரமேற்றி வைக்கும்.

மலையருவி உருண்டோடி மதுரமொழி பேசும்
 மலர்வனந்தான் நார்தொடுத்து மலர்க்கவரி வீசும்
 இலையடுத்த காட்டிலெங்கும் இனிமைத்தேன் சிந்தும்
 இசைவடித்த பொறிவண்டு அதையுண்ண முந்தும்

புவியெல்லாம் நீபோட்ட பிறரன்பு வித்து
 பயிராகி விளைந்ததையா பலர்மனத்தில் முத்து
 கவியூஞ்ச லாடிவரும் கலைநிலவே வாழ்க
 கைசிவக்கக் கொடுப்பவனே! கற்பகமே! வாழ்க

கூவாது தவிக்கின்ற குயிர்குஞ்ச ஒன்று
 குவலயத்தில் உன்னருளைச் காண்பதுதான் என்று
 நாவாரப் பாடுகின்றேன் நல்லதமிழ்ப் பாட்டு
 நாடிவந்து அருள்பொழிவாய் நாயகனே கேட்டு,

காவிரிந்த பூச்சொரிந்து காட்டுமையா தூபம்
 கலாபமயில் ஆடிவந்து ஏற்றுமொரு தீபம்
 நாவிரிந்த குயிற்றொனியில் நிற்பெருமை துள்ளும்
 நதியான கருணைவெள்ளம் நெஞ்சைவந்து அள்ளும்.

தாரகை ஏந்திய தங்கநிலா

மதுக்கோப்பைக் குள்விழும்ஈ மயக்குதல்போல் இன்பத்தின்
 கதகதப்பில் மிதக்குதடா இவ்வுலகம் எனச்சொல்லும்
 மனிதருக்கு ஞானஓளி வழங்கி ஆத்மாவின்
 புனிதம் கெட்டபின்னே புவனந்தான் எதற்கு?
 கண்ணில்லா விட்டாற் காட்சியேது இதயத்தில்
 புண்ணிருந்தால் இதோமருந்து பெறுபீர் என்று
 கீழ்மை நெஞ்சை மாற்றிவைத்த கருணைமகன் யேசுவின்
 வாழ்வுநெறி சென்றாலே வையகஞ் சோலையாகும்
 சூதுவஞ்சம் பொய்களவு சுழியிட்ட வாழ்வில்
 ஏதுஇன்பம் அதுதான் அலியாத நரகம்
 நெஞ்சப்புல் லாங்குழலில் நேர்மையெனும் இசையெழுந்தால்
 அஞ்சவேண்டாம் பெரும்பேறு அதுதான் உலகில்
 பொய்யான வாழ்வைப் புடமிட்ட பொன்னாக்க
 மெய்யான தேவனை முற்றாக நம்பென்று
 பிள்ளைக்கும் குமரர்க்கும் பெற்றவர்க்கும் மற்றும்
 உள்ளவர்க்கும் சொல்லியபின் அந்தோனி களைப்பு
 மேலிடவே தான்மயங்கி மெய்வியர்த்துத் தம்மிரு
 காலிடறி விழுமுன் காற்றாகி வீடுவந்தார்
 படுக்கையில் விழநினைத்தும் பொல்லாச் சோர்வகற்றத்
 துடித்தெழுந்து அறைக்குள்ளே தலைவனொடு சங்கமிக்கச்
 சென்றார் மனமுருகிச் செபித்தார் அதனால்
 வென்றார் தன்னை வசந்தம் பூத்துச்
 சிரிக்கின்ற தைப்போலச் சலசலக்கும் உள்ளூணர்வால்
 எரிகின்ற தீபமொன்று ஒளிவளர்த்துக் காட்டியது
 அந்திக் காற்று அபர்ந்துவிச அமைதியுஞ்
 சிந்தித் துயின்றது செம்மலர்க் கரத்தில்
 மதலையேசு பூவாக முறுவலித்தார் அந்தோனி
 நிதமிதனைக் காணத்தான் நீண்டதவஞ் செய்தாரோ
 தங்கத்தைச் சேறடித்துத் தாமரையின் எழில்பிழிந்து
 சங்கத் தமிழமுதின் சுவைகலந்து வடித்ததுவே
 மொட்டுச் சிரிப்பை முகத்திற் காட்டி
 வட்டப்பூ விழியால் விழுங்கி முடித்தபோது
 மாரிமுதிற் குலங்கண்ட மயிலைப் போலப்

பூரித்தார் தன்னுடல்தான் புல்லரிக்க நின்றார்
 வாண்கவைக்க மலர்கவைக்க வண்ணமிலா ஒளிகவைக்கத்
 தேன்கவைக்க வைத்தமகள் தான்கவைக்க வந்தானோ
 என்றந்தவேளையில் இதயமே படபடக்கக்
 கன்றுபசு முகம்நோக்குந் தன்மையில் வற்றாத
 அன்புருவை மரியாள் புவிக்களித்த முத்தை
 என்புகக் கண்டு அந்தோனி நெஞ்சில்
 பொங்கிவரும் மகிழ்ச்சிப் பிரவாகந் தன்னில்
 முங்கிக் கிடக்கவாழ் முதலும் மறைந்தனனே
 திரும்பியதும் மரியாள் திருவுருவம்
 அரும்பும் புன்னகையை உதிர்த்ததைக் கண்டாரே.

தேனுரை கேட்ட மீனிளம்

வெய்ய எறிகதிரோன் வீசு மிளந்தென்றல்
 பெய்யும் மழைபனியும் பால்நிலவும் — செய்யவளர்
 வானுங் கடலும் வரைமண் கொடிபூவுந்
 தானுமவன் கைவண்ணந் தான்

பாவச் சுணையிற் புகுந்தின்ப நீராடிச்
 சீவ னடங்குஞ் செகத்தினிலே — தேவனது
 வார்த்தைகளைக் கேட்டறிய வாராத மன்னுயிரைப்
 பார்த்துச் சலித்தார் பரிந்து

அச்சம் விலக்கி அமலன் மொழிகேட்க
 மச்சங்காள் ஒடியெந்தன் முன்வருவீர் — இச்சைவழி
 வாழ்வுத்தேர் பாய்ந்தோடின வையகத்தில் ஆன்மாவுந்
 தாழ்வடையும் எந்நாளூந் தான்

சாதி இனவெறிக்கும் சாத்திர வஞ்சனைக்கும்
 நீதி மலைக்காது நீடுலகில் — பாதுகிரா
 ஆக்குடிவிற் தோன்றி அடிமை விலங்கொடிக்க
 வாக்கு நிறைவானான் வந்து

உப்பென்றுஞ் சார மிழந்தால் உதவாது
தப்பான போதந் தடமழியும் — இப்பாரில்
நல்லவை தீய்ந்ததரில் நமக்கேது உய்யவழி
இல்லையோ உண்மைக் கிடம்

ஆற்றாது மக்களறும் ஏக்கப் பெருமூச்சுக்
காற்றுடனே வீணாய்க் கலந்திடுமோ — மாற்றானில்
அன்பைப் பகிரென்று ஓரிறைவன் செப்புமந்த
இன்பநிலை காண்பதுதா னென்று

கொய்யும் முரலுங் கொழுத்த விளைமீனும்
நெய்த்திருக் கையகழி நண்டிறாலும் — மெய்யாகப்
போர்வாளேந் தும்வேளா பாரைகீழி செங்கணியும்
ஊர்வலமாய் வந்தனவே ஊர்ந்து

ஓட்டி கருங்கணியும் ஓரா பெருஞ்சுறாவும்
குட்டியா மையும் கழிக்கெழுறும் — முட்டைக்
கணவாய் எறியால் நகரைள ஊயொடு
இணைந்தொருகால் நின்றனவே இங்கு

கட்டா பயிந்தி கருமுரல்மண் ணாமணலை
துட்டனாம் சுங்கனுடன் தும்பியும் — தட்டைப்
புளியம்பூச் சள்ளைகாலை பாலை மதனர்
வழிகொண் டனபிறவும் வந்து

வந்த கடலுயிர்கள் வண்டாய் மலர்கரந்த
செந்தேன் மயக்கில் செயலிழக்கத் — தந்தை
இறைவன் வழிநின்று அண்ணலென்றுஞ் சாகா
மறைவாக் குரைத்தார் மகிழ்ந்து.

தொண்ணூறு ஆடி

தொண்ணூறு ஆடிமாதம் தூயரின் நாள்கள்
தமிழ்க்குலத்தை அவலங்கள் தொட்ட காலம்
மண்ணூறு பட்டழிந்து மனந்து டித்து
மக்களெலாம் திசைமாறிப் போனார் எங்கும்
புண்ணான நெஞ்சங்கள் புலம்பி டாமல்
பொங்குகண்ணீர் அருவிசிந்தும் ஆரு மற்றோர்
கண்ணிழந்தோர் காலிழந்து கையி ழந்தோர்
காலமகள் நெஞ்சிவிவை குருதிச் சொட்டு

கொழுந்துவிட்ட அக்கினியின் கோர நாவால்
கருகிவிட்ட ஊர்மனையும் கொள்வி வைக்க
எழுந்துவந்த ஷெல்தன்னால் உருக்கு லைந்த
உயிர்த்தொகையும் யாரறிவார் அஸ்த மிக்கும்
பொழுதுபார்த்தாற் கவலைகளே பெற்ற லாபம்
பெருமூச்சோ டுறங்கிவந்த பாதை எங்கும்
விழுந்திருக்கும் காலடிகள் மறையு மானால்
வரலாறு சொல்லுமிதை வரிக ளாக

ஊததைமனம் போலிருண்டு ஒளிக்கா யேங்கும்
இல்லங்கள் உறங்காத ஊளை நாய்கள்
மூத்துநின்று கடுந்தவமே முடித்த வேம்பும்
முற்றத்தில் குடைபிடித்த பலாவும் பொல்லாத்
தீத்தழுவி வாயிலிட்டு தின்ற ழிக்க
தங்கத்தேர் வடிவழகைத் தாய கத்தைப்
பார்த்துநின்றேன் விழியிலொன்றும் படவே யில்லை
பாலைமண்ணில் புஷ்பத்தை பார்க்க லாமோ?

ஏறுகின்ற மதியைத்தான் எட்டித் தாவும்
ஆலயத்தைக் கண்டிந்த அற்பு தத்தைக்
கூறுகின்ற போதுடலும் புல்ல ரித்துக்
குளிருதம்மா துரும்பேனும் அசைய வில்லை
மாறுகின்ற காலத்தின் மாற்றம் பார்க்க
மனஞ்சலித்தும் பிரமிப்பால் மதித தும்பி
ஊறுகின்ற தமிழெடுத்து உந்தன் பேரை
ஏற்றியேற்றிப் போற்றலன்றி எனக்கே தின்பம்

நிந்தைபல செய்தவர்க்கும் நன்னி லம்போல்
நற்பேறு தந்தியேசு நாதன் போலத்
தந்தையாகி எளியோரைத் தழுவும் தோன்றாத்
துணையமுதே ! நிகழ்வுகளின் தொகையெ டுத்தால்
சிந்தையணு ஒவ்வொன்றுஞ் சிலிர்க்கு தையா
சோதனைமுன் உன்னரசு சரிந்தா போகும்?
விந்தையிலும் விந்தையடா இதுவ ரைக்கும்
வையமே அறியாத வரலா றன்றோ.

அழகின்ற குழந்தைக்கு அன்னை யும்நீ
இருவிவிருப் போர்ஓனிய ஆரா திக்க
எழுகின்ற ஞாயிறும்நீ பழஞ்சு வைக்க
எண்ணிவரும் பறவைபோல ஓடி வந்து
தொழுகின்ற கைநிறையத் தரும்வள் எல்நீ
தரணிவாழ்வின் கதைமுடிக்க தரையீ னாய்நான்
விழுகின்ற கரலமொன்று வருவ ரைக்கும்
விளையாடு புவியரங்கில் வாழ்த்தி னன்னை

தேர் கண்டார் தேரே கண்டார்

தெங்கீன்ற கீற்றுரசித் தென்றல் வீசத்
தேன்மலரின் இதழ்சுவைத்துத் தும்பி பாடச்
சங்கீன்ற கடல்முத்துச் சுடர்க ளேந்தச்
சொரிகின்ற விழிகள்பூச் சரந்தொ டுக்க
நுங்கீன்ற சுவைத்தமிழென் நாவு திக்க
நெஞ்சமப்பு வெள்ளத்தில் நனைய என்னை
இங்கீன்ற தாய்போல அரவ ணைக்க
அழகான கங்கத்தேர் ஏறி வானீ.

கற்புத்தே னருவிபாயுங் குன்றே ! நாளும்
கோடிகோடி புதுமைமலர் மலருந் தோப்பே !
தற்பரனாம் யேசுவையே திருக்க ரத்தில்
தாங்குகின்ற மறைக்கரும்பே ! தவக்கொ முந்தே!
அற்புதமாய் மச்சமதற் குபதே சித்து
அழியாத நாபடைத்த அன்பே ! ஏற்றும்
பொற்பமைந்து புகழ்விரித்த பாசை யூரா!
பொன்னடியை மறவாத வரந்தந் தாள்வாய்.

மண்ணினிலே உயிர்தவழும் மடியைக் கண்டேன்
 மதுவண்டு இசைபாடும் சோலை கண்டேன்
 வண்ணநிலா ஒலிமுகத்தில் விசக் கண்டேன்
 வாரிவாரிக் கொடுப்பதிலே மழையைக் கண்டேன்
 புண்ணியனுள் அன்புமீழும் பொலிவைக் கண்டேன்
 புதுநதியாய் அருள்வெள்ளம் பெருகக் கண்டேன்
 கண்ணிரண்டில் மலையருவி கொட்டக் கண்டேன்
 காவியத்தேர் மீதமர்ந்த கோலங் கண்டேன்.

வழியெங்குந் திரண்டமக்கள் வாழ்த்துப் பாட
 வாயிலிலே தோரணங்கள் வடிவு காட்டப்
 பழிகிடக்கும் பக்தர்கள் பசிம றந்து
 பூமலரின் கோலமுகம் பார்த்தி ருந்து
 அழுதகண்ணீர் பெருக்கெடுத்து அணையு டைக்க
 அன்பிதயம் பொங்குநிலை கண்டு எந்தன்
 விழிகழுவி நீர்சொரிந்து விடமு கின்றேன்
 வழிஒலியாய் நின்றிருப்பாய் வாழ்வி னுக்கு.

பார்போற்ற வாழ்வதற்கே பிறந்து வந்து
 புலனைந்துக் கடிமையாகிப் புகழி ழந்தேன்
 ஆர்ப்பாட்டத் தினாற்கயிறு அறுந்த பட்டம்
 எனவலைந்து துடிக்கின்றேன் உயிரே காக்கும்
 நீர்விட்டுப் பிரிந்தசெடி நலிவ தைப்போல்
 நிலவுலகில் வாடாமல் நானு யர்ந்து
 சீர்பெறவே உன்தாளீற் சரண டைந்தேன்
 சத்தியத்தின் பொன்விளக்கே ! சுடரே வீச.

காராடப் பார்த்தமயில் களிக்கும் வானிற்
 கலைமதியின் உதயத்தில் கடலும் பொங்கும்
 நீராடும் தாமரைதான் நெஞ்சி ழக்கும்
 நீடுலகில் ஆதவன்முன் நீதி கொன்று
 போராடும் மனப்புலத்திற் புயலெ திர்த்த
 பூங்கொடியாய் நானலைந்தேன் பாசை யூரில்
 தேராரடும் உன்முகத்தைப் பார்த்தாற் போதும்
 தியநெஞ்சந் தன்னிலொளி பிறக்கு மையா.

பதுவை தந்த முத்தே வாழ்க

கூலீவந்து இறையன்பைக் குதூக லிக்கக்
 கொடுத்தநாதக் குயிலே வாழ்க
 கவலையோடு அவலங்கள் ஆற்றத் தேடும்
 அருமருந்தே! அமுதே! வாழ்க
 தாவிவந்து இடர்போக்குந் தாயே! வாழ்க
 தியாகத்தீச் சுடரே! வாழ்க
 தவத்தினிலே முத்தோடிக் கிளையெ றிந்து
 தழைத்ததிரு மகனே! வாழ்க
 காலீவந்து மழைகொட்டும் முகிலி னம்போல்
 கருணைவார்த்த நிலவே! வாழ்க
 கொதிக்கின்ற நெய்யெடுத்துக் கண்ணி லூற்றும்
 குருட்டுலகில் மதியி ழந்த
 பாவீவந்துன் காலடிசில் வீழிசி வக்கப்
 புரண்டமுதேன் அருள்சொ ரிந்து
 பசிதாகம் சிணிவறுமை வேர றுப்பாய்
 பதுவைதந்த முத்தே வாழ்க.

புனித வளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்
யாழ்ப்பாணம். 1992